

ANTON VODNIK

ZLATI SAD

Skoz jablane za našo hišo,
kjer prvi veter zadehti
od kdo ve kje v dobravi,
kjer spomladi
prva roža se ustavi
začudena, vsa bela —
večer se kakor jezero modrí.

Za njim v dnu žaré planine.
O kristalni sveti grad
na meji sladke domačije!
Kadar vse ugasne,
vodé in zvezde potemnijo —
v naše hrame, v naše sanje
vso noč do jutra sije...

Oči zaprem, razširim rôke
in ko zaslišim davno znani glas,
ki me ljubeče po imenu kliče,
med daljinami
večer me kot srebrn val zalije.

Ko se zbudim, omamljen od tišine,
nad mano se utrگا zlati sad
in pada, dolgo pada
v svetle globočine.